

Когато семейството ми започна да се разпада, в най-тежките моменти и в най-самотните вечери се заричах, че и аз ще ви изпратя писмо. Мислех, че ще успея да опиша кошмара, който изживях, да споделя болката си и да се освободя от нея. И докато се чудех как да започна да разказвам за развода, ме връхлетя новият кошмар – мъжът ми ме смени с мъж.

Ето и сега, колкото и да се старая, не мога да намеря достатъчно силни думи, с които да опиша какъв шамар беше това. Още не бях претръпнала от решението му да напусне мен и детето, когато като вряла вода плисна в лицето ми признанието, че всъщност ще живее с Пацо – новия монтьор, който поддържа колата му. Слушах неговото мрънкане и хем се чудех какво направих с него, че мина на другия бряг, хем бях бясна на спокойствието, с което ми съобщаваше това - все едно казваше, че няма да вечеря само с шефа си, а и със секретарката му. Толкова бях шашната, че не можах нито да кресна, нито да заплача, нито да му отвъртя някой шамар или поне да го напсувам. Стоях срещу него с отворена уста и го зяпах, като че ли е извънземен. А може би аз трябваше да се чувствам така, щом съм жена и искам да спя с мъж.

Мислех, че бяс е свил стомаха ми на топка, но после осъзнах, че това беше страх.

Панически майчински страх. В крайна сметка по-бързо прежалих и брака ни, и себе си. Моят кошмар всъщност остана 8-годишният ни син. Не можех да понеса, че е дете на бисуксеален или на мъж, станал гей. Ужаси ме адското съмнение, че може би бащата е предал сексуалната си изчанченост на момчето. Място не мога да си намеря и досега – ами ако след време и той ми доведе приятел?

С никого не мога да споделя съмненията и тревогите си. И без друго станахме за смях с панаирите по развода, сега остава само да обявя на всички, че съм живяла с обратен, без да знам. Това ще ме довърши. Но някак трябва да бъда сигурна, че детето, което носих под сърцето си и раждах почти 7 часа, утре няма да направи подобна идиотия. Помогнете ми да се събудя от този кошмар. Ще се радвам да ми пишат жени, преживели нещо подобно. А може би и мъже, чиито жени са се обърнали към себеподобните. Но най-вече искам да знам синът на един гей непременно ли става гей?

Ужасената

Здравейте,

Както се казва в една новела на Агата Кристи „Зло под слънцето“. И още – една фраза на един рано отишъл си от нас телевизионен журналист Александър Авджиев, светла му памет, „Нищо не започва от днес"! Така е. Но нека малко предистория.

Вижте, след зачеването, вътреутробно с развитието на зародиша, до раждането му, се формират последователно следните видове пол в него. Най-напред хромозомния пол, който предопределя след това останалите. А те са гонаден, половите жлези/хормонален, образуване на жлезите с вътрешна секреция, генитален (вътрешните и външни полови органи на бъдещия човек) и нервно-церебрален (оформяне на тези центрове в централната ни нервна система), които след раждането ще определят психиката (емоциите, разума и волята).

Това до раждането. А след него, при израстването на малкото дете, та чак до пубертета се оформя и развива неговият психичен пол. До раждането, всякакви външни и вътрешни въздействия върху плода могат да предизвикат една промяна във оформянето на изброените дотук видове пол. И то за съжаление детето, родено като момче да има по-нататък и най-вече след пубертета – влечение към собствения си пол. Същото, ако е родено момиче. Говорим за така наречената вродена хомосексуалност. Но веднага бързам да кажа и то не за да Ви успокоя – хомосексуалността не се предава по наследство. Тя не е генетично заболяване. Има генетична причина при така наречената трансексуалност, когато индивидът, роден като момче вътрешно се чувства момиче и реципрочното. Но и тази генетична причина не се предава по наследство. А сега иде реч за така наречената „придобита хомосексуалност". Тя се създава в периодите на развитие на индивида след раждането му. Наричат се критични периоди. Ще ги изброя в един малко телеграфен стил. Първият. В ранните си трета, четвърта и пета година детето изработва и определя своя психичен пол. Как става това ли? Не забравяйте че малкото дете гледа, попива и подражава. Повтарям, то – детето, макар и още съвсем мъничко – гледа, попива и подражава. И друг път съм давал този пример, но ще го направя пак за да ни стане по-ясно. И така малкият Гошко си казва най-напред „Аз съм мъж, като татко, защото пишкам прав и имам пишка, като татко". Тоест определя себе си към кой пол принадлежи. След годинка-две, Гошко казва „Като порасна ще се оженя за Марийка от детската градина". Сега вече детето определя своята бъдеща социална сексуална роля. За Марийка пък важи абсолютно същото правило. Ето сега е много важно точно в тези си свои години малкото дете какво вижда и как се възпитава. В учебника по сексология дават следния пример. Учените отделят от маймунското стадо току-що родените малки маймунчета. И мъжки и женски.

Отглеждат ги отделно от него. И още, отглеждат ги отделно едно от друго. И след като пораснат и влезнат в полова зрелост ги връщат в стадото. Но те не могат да коопулират (сиреч да общуват полово). Схващате защо, нали? И сега внимание. Много е важно детето да се отглежда и възпитава съответно на пола си. И да се облича –съответно с дрехите на пола си. Момиченцето – да си играе с кукли и с играчките – кухня пералня и така нататък. А момчето – играчки, като камион, трактор, самолет. А игрите – момчешки тип. Обърнат ли се нещата – последствията по-късно никак не са добри. Защото, като се фиксира нещо в ранните детски години, после е много трудно, повярвайте ми. И още нещо много важно за този период. Детето би трябвало да има пред очите си примера на родители те си. Да ги вижда и двамата. Както майката, така и таткото. Те всъщност са примера на възрастните за двата пола - женския и мъжкия. Точно те двамата дават представата за двата пола. И детето, като момиче подражава на майката, детето като момче подражава на таткото. И много е важно детските очи да виждат разбирателство, уважение и обичта на родители те си. А отсъствието на единия от тях – винаги, ама винаги създава една недостатъчност във формирането на психичния пол на подрастващото дете. От практиката съм се убедил, че в годините напоследък за поколенията, момчета има една хронична липса на мъжкия модел на поведение. Погледнете само за едно дете - момче от раждането му, та през годините на пубертета му, та чак като стигне своите 18 -19 години за него се грижат все жени. Детска ясла, детска градина, само учителки, та чак до 12 клас. А в къщи – силна по характер баба, било свекърва, било тъща, все едно. А ако пък и майката е силна, като характер и до нея има един слабоволев мъж - съпруг и баща, то синчето на мама няма после, като как да бъде истински мъж.

Ето, че стигнахме втория критичен период – пубертета. Хормонът вече е тук. И кръвта ври и кипи. Нощите са много топли, изцапването на пижамата е в ход. Психиката на подрастващия юноша е силно притеснена. Момчето търси разбиране и подкрепа. Най-близкият човек и то много подходящ за него в този момент би бил баща му. Който да го успокои и да му обясни нещата, които ще се случват с него от тук нататък. Ама ако този човек го няма, липсва или не изпълни своята бащинска роля, тогава? Тогава, ето ти ги несигурността, плахостта и страхът в бъдещия ужким мъж. Още нещо важно, много юноши в този си период се научават да мастурбират. Най-често учители за мастурбирането и за секса в живота при възрастните са по-големи батковци. На самото мастурбиране кара юношите да се чувстват виновни и ако таткото преди това не е обяснил, че това е един природен своеобразен клапан за разтоварване от половата енергия, когато индивида все още не е зрял. Но пък не бива се прекалява с него и да не се превръща в самоцел и смисъл на преживяванията от тук насетне. Ако го няма таткото, тогава момчето може да се фиксира и емоционално към по-големия батко и от тук до хомоемоционалността в секса е на една крачка разстояние.

Малко по-нататък във времето е и третия критичен период. Нарича се начало на половия живот на младежа. Казва се, че всяко начало е трудно. Да, ама особено е

трудно за младежа без никакъв сексуален опит. И какво тогава ? Ами един, втори, трети, че и четвърти и пети опит – и все провали. А когато има и подигравки, тогава другият пол, в случая женския, се намразва емоционално. И се отива към собствения пол. Защото там провали няма.

Та това е в общи линии. А сега конкретно за Вашия случай. Лично аз съм на мнение, че вече бившия Ви съпруг не е в никакъв случай бисексуален. Вижте, бисексуалните – това са мъже и жени, които в никакъв случай не живеят в противоречие със самите себе си. Защото еднакво добре могат да водят полов живот, както са другия, така и със собствения си пол. При тях всичко зависи от житейската им ситуация. И могат и цял живот да се и хетеросексуални без никакви проблеми. Но мога също и да са и хомосексуални, ако има създадена житейска ситуация за това. Но забележете, те нямат никакъв вътрешен стремеж за това. Само, ако се случи.

При экс-съпруга Ви има само и единствено една скрита хомосексуалност. Да, защото като цяло обществото ни е хетеросексуално и не рядко социалните фактори и хората, които ни заобикалят и с които живеем, карат - не, а принуждават тези от нас които са хомосексуални да не афишират тази си инаквост в психосексуалната сфера. Но нашият народ казва „Шило в торба не стои“. И веднага се сещам за една новела на Стефан Цвайг. Заглавието и е „Палещата тайна“. Та рано или късно хомосексуалния нагон у една зряла личност излиза наяве. Както е станало при Вас. Съжалявам, дълбоко съжалявам, защото тук на лъжата краката хич не са къси, а доста дълги. Но какво да се прави, Вие нямате никаква вина за случилото се. И тук сега има друго. Казвам ви – това вече е преживяно. Единствен смисъл от тук нататък е следния. Хвърлете камък и повече не се обръщайте назад. И в никакъв случай не фиксирайте детето ви към случилото се. Казвате само „Сине, ни с теб продължаваме напред!“. Татко ни ни изостави по някакви лични причини – и толкоз. Но от тук нататък ще ти се наложи по-бързо да пораснеш и станеш истински мъж. Да носиш отговорност за това което вършиш и което ти лично считаш, че е правилно. Да вземаш самостоятелни решения. И най-важното да спортуваш. Защото спортът калява не само тялото, но и духа. И когато пораснеш и се влюбиш в момиче, тя да види в теб един истински мъж. Тогава аз ще бъда най-щастливата майка на света.

И още госпожо кажете му „Аз, сине, съм още млада и трудно ще живея занапред без човек до себе си. Ако намеря такъв той няма да те измести в сърцето ми. С него ще ми бъде по-леко, тъй като ще имам опора и тогава, когато ти срещнеш момичето, в което ще се влюбиш и съвсем естествено и нормално е и ти да създадеш семейство и да имаш деца с това момиче. Но тогава двамата ще живеете отделно от мен и макар, че ще се обичаме много всичките, то аз тогава не бива да остана сама, а ще живея с моя другар до себе си“. Това е.

А за желанието да си кореспондирате с жени, които имат съдба като Вашата – много, много не съм съгласен. Според мен това би задълбочило потиснатостта и напрежението Ви.

По-добре решете проблемите си сега и в светлината, която аз Ви предложих. Ще мине време и сегашните моменти ще Ви се струват само един лош сън. Не убивайте себе си, а се постарайте сега, а не после. А за сина ви –спорт, в който да израсне и формира като мъж. А в къщи да бъде обграден от обичта на една щастлива майка и един обичащ я неин другар в живота ѝ. И много е важно тези двамата мъже, сина Ви и другаря Ви, колкото се може по-скоро да станат приятели. Защото на сина Ви е нужен точно това сега- мъжкият модел на поведение. Пожелавам Ви го от все сърце. И затова – горе главата и се усмихнете!

А за нашето довиждане, специално за Вас избрах един любовен стих, написан от поетесата Петя Йорданова. Но много Ви моля, когато го четете да си спомните и мелодията, която изпя по този стих и певицата Маргарита Хранова. Ето го:

„УСТРЕМ

Не ме покривай с покрив у дома си,

Не ме зазиждай с четири стени,

Защото има мъдрост стара,

Че песента във клетка не звъни.

Дори да бъде в клетка позлатена,

Свободна само над света лети.

Не ме кори за нощите ми будни ,

Че тясно ми е в мекото легло,

Че сън, когато в клепките ми лепне,

Аз литвам с мое мъничко крило,

И хората далечни са ми други,

И спирам радостна пред всеки праг,

И пращам много, много нежни думи

След всеки заминаващ влак.

Земята топла с две ръце обгръщам

Очи потапям в ярките звезди

И цялата се устремявам

Към неизбродните висоти.

Не ме съди за мойто безпокойство,

За жаждата напред да се стремя.

В кръвта си нося непокорство

Преляно в мен от моята земя!"

Та така госпожо, мисля си, че сега имате нужда не от мрачни мисли и тъга, а от много, много нежни мъжки думи. Повярвайте ми! Защото, ако останете на полюса на омразата много ще сбъркате. Мястото и на Вас и на сина ви не е там!

